

[Justitsministeren.]

at han giver sin Tilladelse dertil. Det er for at holde eventuelle Konkurrenter ude, og det kunde jo være meget rart, om han kunde opnaa et saadant Arrangement.

Endvidere vil han nu ikke nøjes med en Reduktion paa 3 000 Kr. aarlig, men vil have en Reduktion paa 5 000 Kr. aarlig, altsaa ikke mindre end 50 pCt. i Lejerreduktion. Det bliver altsaa i alt 80 000 Kr., som Statskassen skal op med, plus det, at Statsbanerne rent ud skal fraskrive sig sin Ret til at disponere over sine egne Lokaler ude paa Østerbro Station. Det kunde Statsbanerne naturligvis ikke gaa ind paa, og Spørgsmaalet om, at de ikke længere maatte være Herre i deres eget Hus, kunde de ikke engang debattere. Det andet Spørgsmaal var Statsbanerne villige til at optage til Drøftelse, og man fortsatte Forhandlingerne og enedes om det oprindelige Grundlag, at Garderobe og Cykelstald føres tilbage til Statsbanerne, og herfor ydes der en Goodwill fra Statsbanernes Side paa 30 000 Kr. — det var det, der oprindeligt kaldtes 2 Aars Lejefritagelse, men jeg vil snarere kalde det for en Goodwill for Tilbageførelse af dette Aktiv. Dernæst gaar Statsbanerne ind paa gennem den Aarrække, der staa tilbage af Lejemaalet, at reducere Lejen, saaledes at der fremkommer en samlet Lejerreduktion paa 46 000 Kr. Det bliver tilsammen 76 000 Kr. Samtidig med at man enes om dette, siger Statsbanerne: Nu vil vi have gjort rent Bord, og derfor vil vi ogsaa have klareret det gamle Mellemværende med Jarmunds Kiosk, om vi skylder nogle Penge eller ikke skylder. Dette Spørgsmaal havde staaet hen uafgjort fra 1924 til 1927, hvor Tillægskontrakten underskrives, altsaa i 3 Aar, og Statsbanerne faar at vide, at Jacobson mener at have 3 000 Kr. til gode, og disse 3 000 Kr. bliver nærmere specificeret, som jeg lige har forklaret, og saa faar Jacobson med andre Ord af Statsbanerne dels i Kontanter og dels igennem Lejerreduktion 79 000 Kr.

Saa skulde man tro, at nu var Sagen færdig, og nu var alle Parter stillet tilfreds, og enhver havde faaet sit, men det er slet ikke Tilfældet, for saa saare denne anden Fase er vel afsluttet, kører Jacobson løs paa ny. Han vil aabenbart have Strid, han vil have Proces. Uden det kan han aabenbart ikke eksistere. Han gør det paa denne Maade, at han siger, at han har flere Penge til gode hos Statsbanerne, fordi de skulde have lovet ham, at de vilde leje den nederste Etage af hans Søjlehus, og saa skulde der endvidere fra Banechef Flensborgs Side ved

Udlejningen være givet ham urigtige Oplysninger om, hvor meget han kunde tjene i denne Forretning, og saa endelig tager han med i sin Proces det, som han ikke kunde opnaa i forrige Omgang, nemlig Forbud over for Statsbanerne mod at udleje til andre uden hans Samtykke. Han udtager Stævning ved Østre Landsret. Processen gaar sin Gang. Han taber den med Glans, idet det statueres, at der overhovedet ikke er Holdepunkter for det, han er fremkommet med. Han appellerer til Højesteret, og Højesteret kommer til akkurat det samme Resultat. Han taber paa ny sin Sag med Glans. Intet som helst Grundlag for disse Paa-stande.

Jeg kan heller ikke se, at der overhovedet kan være Spørgsmaal om, at der skulde være stillet ham noget i Udsigt fra Statsbanernes Side, thi vi har i Sagen liggende Korrespondance med Jarmund, hvor det udtrykkeligt pointeres fra Statsbanernes Side, at de ingenlunde har Interesse i Søjlehuset. Hvorvidt Jarmund har fortalt det til Jacobson, ved jeg selvfølgelig ikke, men paa den ene Side er det nærliggende, at han har gjort det, paa den anden Side er det ogsaa meget nærliggende, at det er rigtigt, naar det fra Banechef Flensborgs Side under Retssagen er forklaret, at han fra første Færd har pointeret over for Jacobson, at Statsbanerne ikke er interesserede i Forholdet. Men navnlig finder jeg det i allerhøjeste Grad afgørende, at det i selve det Tilbud af 17. Marts 1924, som Statsbanerne i sin Tid har sendt til Jacobson, udtrykkeligt siges, at han skal hegne med Stakit. Det vil med andre Ord sige, at Banerne vil ikke have noget med Søjlehuset at gøre, der skal stilles Stakit imellem. De vil ikke have noget som helst med hans nederste Etage at gøre, det fremgaar af, at han skal adskilles fra Banerne ligefrem ved Stakit. Det er stipuleret i selve Tilbudet og accepteret af Jacobson; og saa vil han bagefter komme med saadan noget Snak, rent ud sagt, at Banerne skulde have tilbudt ham at leje! At der skal være blevet givet ham fejlagtige Oplysninger, hører overhovedet heller ikke hjemme nogen Steder. Banechef Flensborg har forklaret, at da Jacobson, hvad rimeligt er, gerne vil have at vide: hvad kan den Affære give mig i Fortjeneste, hvad kan jeg faa i Avance, saa oplyser han ham meget loyalt om, at i Fjor havde Banerne et Udbytte paa disse Forretninger paa ca. 10 000 Kr. Andet kunde Flensborg jo ikke sige, det var stemmende med Sandheden, men det er naturligvis ikke bindende. Der ligger jo ikke deri nogen Garanti for,